

L'APUNT

Els Pets, en vida adulta

Si ho haguéssim dit en els temps en què cantaven, per exemple, *Profilàctic*, òbviament ningú s'ho hauria cregut, però Els Pets –que, d'aquells anys d'irreverència, en mantenen, com a molt, el nom del grup– són una banda desacomplexadament adulta formada per tres senyors de 55 anys que fan cançons sobre la refumada malaltia del càncer, els distanciaments d'una pare-

lla o una vellesa que ha deixat sobtadament de semblar llunyana amb la naturalitat pròpia d'algú de 55 anys. Escoltar aquesta versió serena i sàvia d'Els Pets no ens ve de nou, però és possible que cap disc seu traspuï tanta sinceritat i vida viscuda com el que van publicar divendres: *Som*. Els Pets s'han fet grans, nosaltres també, i les cançons continuen explicant-ho.

Jordi Bordes

Comiat per la porta gran

La Kompanyia Lliure acabarà abans d'hora la seva tercera temporada, però ho farà per la porta gran. No està previst que aquesta experiència entre els vuit integrants es pugui convertir en un nou projecte comú. Perquè, com rawnava molt bé un dels actors, Joan Solé, no era aquest l'objectiu per què s'havia creat. Tots els membres celebren l'oportunitat d'haver pogut treballar (i aprendre) amb gran directors i primers actors. I la satisfacció que fos Lluís Pasqual que els triés entre tot el repartiment. Entenen que la seva carrera ha fet un pas molt solvent. Només lamenten que no s'hagin donat les mateixes oportunitats a les actrius que als actors. I que aquesta tercera temporada s'hagi vist truncada abans d'hora arran de la dimissió de Lluís Pasqual, ja que, quan va marxar, va deixar enlaira un projecte que els implicava cinc mesos de feina (amb assajos i temporada a Madrid inclosa). Tothom s'ha solidaritzat amb ells per la seva mala sort. I ha aparegut

una pregunta: no es podria treballar un muntatge amb els membres de la Kompanyia perquè presentessin una obra durant el mes que quedava buida la sala Fabià Puigserver? Divendres, alguns actors aclarien que aquesta va ser la intenció de la direcció interina del Lliure. Es va voler transformar el cicle *L'últim salt* de monòlegs en una obra que ho ajuntés tot. Però, segons membres de la Kompanyia, va ser el president de la fundació, Raimon Gomis, qui va descartar la proposta: "No entenia que s'hi hagués de fer res més si el creador de la Kompanyia, Lluís Pasqual, no seguia al Lliure."

El Teatre Lliure tornarà a contractar els actors, ara ja com a professionals, el mes de maig per aixecar la reposició d'*El temps que estiguem junts*, de Pablo Messiez. Fa molt poques setmanes que van descobrir que se'ls obria un buit de prop de cinc mesos sense feina. Massa complicat, per ara, trobar res que pugui ajudar a cobrir aquests mesos d'aturada imprevista.

vista d'una situació amb personatges que van entenen l'actitud del seu antagonista. Selvas està convençut que és una obra "que no té fons", perquè és impossible saber com reaccionaria cadascú si, de cop, se li apareix "un àngel". La nova mirada a aquesta obra icònica de l'Amèrica dels anys noranta arribarà molt més enllà del tema de l'homosexualitat, que va eclipsar la versió del TNC: "Ara, la societat és molt més madura per seguir la història molt millor", comenta Selvas.

Quan la sida ha passat a

Avui, la societat és més madura per veure-hi més temes, a més de l'homosexualitat dels personatges

ser una malaltia crònica (tot i que encara infecta i limita moltes vides), té sentit recuperar aquells àngels. En part, perquè Donald Trump és el fill d'aquest ideòleg Roy Con, que apareix a l'escena. Walter Benjamin ja advertia que el progrés no podia ser moneda de destrucció. Els àngels de la religió han passat de ser utòpics a capadors a causa de l'estretor dels dogmes. O l'àngel és un element poètic que transforma, però sense caure en el parany de creure que els seus missatges siguin profecies. Aquests àngels de Kushner es queixen que s'han quedat sense la referència de Déu: van més perduts que mai i apelen a la responsabilitat de cadascú per sobreviure en comunitat. Vicky Peña i Òscar Rabadan són els dos actors adults, al costat d'Arquillué i la Kompanyia Lliure. Per cert, Arquillué ja va actuar, com a jove promesa, en la producció del 1996 al TNC. ■

Críticateatre

Ressons de Troia amb matisos

Una Iliada

Autors: L. Peterson i D. O'Hare
Director: Juan Carlos Martel
Intèrpret: Eduard Farelo
Dijous, 18 d'octubre (fins al 4 de novembre) a la Biblioteca de Catalunya

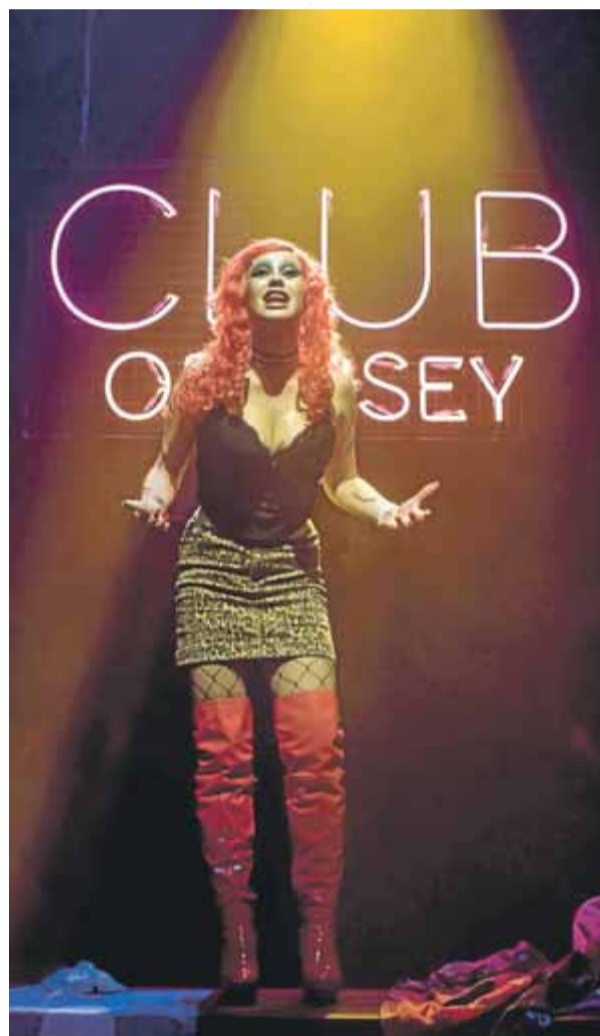
Kassandra

Autor: Sergio Blanco
Director: Sergi Belbel
Intèrpret: Elisabet Casanovas
Dimarts, 16 d'octubre. Sala Tallers.
Fa temporada del 24 d'octubre al 18 de novembre. TNC

En les primeres setmanes del festival Temporada Alta han coincidit dues lectures contemporànies de Troia. Els dos títols coincidiran també a Barcelona, en breu. La mateixa narració èpica i sense compassió de les víctimes de Troia tenen uns ressons diferents en la mirada de cada proposta: *Kassandra* és dolor i vida desesperada; *Una Iliada* és lament aclaparador.

Kassandra es va estrenar dissabte a Salt. Vam poder assistir a un assaig amb públic a la Sala Tallers, on tornarà d'aquí a pocs dies. Narra com Agamèmnon pren Kassandra, la germana de Paris, com a venjança final després de la destrucció de Troia. Ella, una dona tinguda per boja, hi accedeix. I ja mai més ningú sap res més de la dona que havia estimat el seu germà, Hèctor. Tot i la reprovació dels pares. Ara Sergio Blanco ha decidit donar un final a Kassandra. Una tragèdia que necessita tota heroïna de la història grega. L'ha fet ambigua en tot. Fins i tot en el sexe. Perquè s'imagina que Kassandra va néixer en cos de noi però sentint-se dona, i que per això va voler transmutar el seu cos. D'home a dona. L'operació íntima va quedar a mig camí.

No va arribar a ser el que ella voldria. En res. Ella estimava un germà. I se li va impedir. Adorava la seva família i la seva terra,

Elisabet Casanovas en un instant de 'Kassandra', en un assaig de la Sala Tallers ■ RAFA CORTÉS

Troia, i l'en van apartar després d'assassinar els parents. Se sentia dona però va néixer home. Com els refugiats d'avui, que enceten capítols de la seva vida sense poder donar per tancats els anteriors: fugen de casa seva amb la intenció de tornar-hi. Però Kassandra té una altra desgràcia: la seva capacitat de predir. De veure com i quan serà la seva mort, de reviure-la tràgicament abans que succeeixi. D'agafar un taxi que, sap, tindrà un accident.

En aquesta peça, el personatge parla un anglès molt primari. Que es fa entenedor per a tothom. I que sempre busca fer-se entendre a través de dues persones del públic que tradueixen en català o castellà el que diu. Elisabet Casanovas sap construir el

seu personatge extravertit, simpàtic, un pèl esbojarrat i excèntric, però amb un dolor que l'ensenya cada nit. Si Esquil, Sòfocles o Eurípides obvien la mort de Kassandra, Blanco l'assassina diverses vegades: per l'odi de la dona d'Agamèmnon, però també per les xarxes de prostitució del segle XXI. La sortida dels refugiats, ensenya Blanco, és deixar-se caure al mar i esperar que els vents els recullin. Com Kassandra saben que van a un futur tant o més ariscat que quedar-se a la ciutat que pateix bombardejos indiscriminats. Però que, tot i així, es rebel·len a no intentar-ho. Tenen vida, esperança, humanitat a compartir. I si no ho aconsegueixen ells, ho faran al·gú dels seus germans. Una cançó ben trista i dolorosa

que fereix endins, tot i l'aparent superficialitat i mirada de plaer i vicis de la Kassandra, *showman* del *pub* *Odyssey*.

Una Iliada expressa el dolor del poeta de Troia per haver de repetir la història de la caiguda de la seva ciutat. Per sempre més. Per allà per on transita. L'explica amb la confiança que la humanitat aprengui però que, en realitat, ja sap que l'ambició, la ràbia i l'odi són molt més incendiàries que l'esperit de comprendre l'altre, d'entendre el seu dolor, de trobar una solució que pacifiqui i construeixi sobre d'una terra cremada per la guerra i l'engany.

Eduard Farelo arriba a un espai asèptic i prova d'evitar la narració. Però les paraules se li amunteguen a la boca i ha d'accedir a explicar, un altre cop, la tragèdia. L'acompanya un contrabaix, una segona veu, càlida, que respon al plany del cronista èpic. Farelo es desdobra en personatges, dialoga amb ell mateix compartint personatges enemics, sense la necessitat de cap codi més que el de la mirada.

Un gest mínim però que és prou revelador per entendre l'enemistat i l'orgull. Tant en contra la d'Aquilles amb la d'Hèctor. Però, en realitat, com dues gotes d'aigua. Tots dos herois acaben sucumbint, quan si s'haguessin escoltat i s'haguessin comprès s'haurien pogut desfer l'ocupació de Troia i les seves cruentes guerres. La posada en escena, ben despullada, revela que la humanitat no aprèn. Que repeteix la tragèdia. En altres èpoques. Amb altres armes. En altres latituds. Però les víctimes segueixen sent-hi. Incomprendiblement. Perden la vida per un orgull inútil.

La vida és el tresor més preuat. Kassandra lluita per dignificar-la; el cronista per arrossegar, baldat, la seva trista cançó. ■